

עין משפט
גור מצוה

כח:

אַבְן טוּעֵן. מפרש צירושלמי כּסם שהאבן אינה יכולה לימחות קך אין יכולים להתפלל על רוב טובה: **שם** דמיהן. לקמן ”גבי עסקא דרב ספרא אפרש צע”ה: **עך** כאן דא פּרַיגִי אלאּ בנשתמש בהן. לאו דוקא נשתמש דאס נשתמש לר״ע נמי חייב צאחריותן כיון דלדידיה אסור להשתמש א”כ הוי שולא יד צפקדון ואפילו החזיר אין צנך כלום דהא ר״ע סבר צפרק המפקד (לקמן דף מג:) דצענין דעת צעלים אלא ודאי נשתמש לאו דוקא כדפרישית אלא כשכר שמוש שמותר להשתמש קאמר דלרבי טרפון דאית ליה דמותר להשתמש חייב צאחריותן דצההוא הנאה דאי מיתרמי ליה זצינא שקיל להו חזין צהו הוי עלייהו שומר שכר ולר״ע דאסור להשתמש צהן פטור אבל אס לא היה מותר להשתמש היה פטור לכ״ע והיינו כרצה: והוי

קח א ב מיי פ"ג מהל' גולה ואצדה הלכה ט סמג עשין עד טו"ש"ע ח"מ ס"י רסו סעף ג: קב ג מיי שם הל' א סמג שס:

ק"ד מיי שם הל' ג סמג שם טו"ש"ע ח"מ ס"י רסו סעף ה':

קיא ה ו מיי שם הל' ג עשין צהשגות וצמגיד משנה סמג שם טו"ש"ע שם סעף ה': **קיב** ז מיי שם הלכה ד טו"ש"ע שם סעף ו: **קיג** ח טו"ש"ע ח"מ ס"י מט עיף א:

קיד ט מיי פ"ג מהל' גולה ואצדה הל' טו סמג שם טו"ש"ע ח"מ ס"י רסו עיף כב: **קכו** י ב מיי שם הל' ח טו"ש"ע שם סעף כה:

קכז ל מיי שם הל' טו טו"ש"ע שם סעף כב:

קכז מ מיי שם הל' טו טו"ש"ע שם סעף כג:

קכח נ מיי שם הל' טו עשין צהשגות וצמגיד משנה טו"ש"ע שם סעף כב: **קיט** ס מיי שם הל' טו טו"ש"ע שם סעף כד:

קכ ע מיי שם טו"ש"ע שם סעף כג: **קכא** פ מיי שם טו"ש"ע שם סעף כד:

‏

רבינו חננאל

הגשמים וכו'. והנה מלך ט"ו ימים היא. ואסיקא לא שנא מקדש ראשון ולא שנא מקדש שני לא הטרחיה באבידה יותר מואי ת"ר משרוב בית המקדש התקינו להיות מכריון בכנסיות ובתי מדרשות משרבו האנסין שאומרין אבידתא למלכא התקינו שיהא מודיע המוצאה לשכניו ולמיודעיו ודיו. פי' מהסס מתוירא. ת"ר אבן הטועין היתה בירושלים כל מי שאבדה לו אבידה נפנה לשם וכו' פי' אבן גבוהה היתה בירושלים והיה כל מוצא אבידה עולה עליה ומכריז וזו היא ששינוי בפרק סדר תעניות השני אמר להן חוני המעגל צאו וראו אם נמחת אבן הטועין. אבקש רחמים שיפסקו הגשמים: **מתני'** אמר את האבידה ולא אמר את סימניה. אוקמה רב ספרא אליבא דרב נחמן דאמר גלימא מכריו אכדאמר האבידה וסימניה ומאי לא אמר סימניה דקאמר במתני' לא אמר סימנין מובהקין דידה. וסוגיין בעינן דיהוב סימנין מובהקין וזווא דאית סהדי דליתיה

אבן זיל בדאמנר.

אלו מציאות פרק שני בבא מציעא

(א) (אסי לאחלופי צשני. שמא יש שהוא סבור שאמר רגל שני):
אודיא דדינרי. כלי מלא זהובים: וזו היא **ששינו**. במסכת תענית (דף יט.) צחוני המעגל: **לאו וראו אס נמחס אבן טוען.** אס נכסת צגשמים צגצהו הגשמים למעלה הימנו יש גשמים יותר מדאי ואחפלה עליהם שילכו: **חיישין לרמאי.**

שמא שמע האוצד מתאונן בין סינינו טליתי נאצדה וזה יודע את סימניה וכשישמע את מוֹלָהּ מכריז טלית מנאמתי יקום ויתן סימניה הלכך אצידתא מכריז ואינו נותן לצ לומר טלית זו אצדתי ואלו סימניה: **אין לדבר סוף.** דהשתא נמי מסיק אדעתיה ואמר אס טלית היא שמנאאת אלו סימניה: **אי אמרת צשלמא אצידתא מכריז.** ולא מזכיר שם הספך אצטרין מנא לאשמועינן דאע"ג דאמר האי טלית אצדתי כריך ליתן סימנין: **אמרו ליה אין.** כסצורין שאמר להן ידעיתון ציה דלאו רמאי הוא ספך היה לו לשואלן: **מספצרה.** שזה היה דעתן מתחילה ואין כאן משום מגיד וחוזר ומגיד: **לא מייסי איניש חוצה לנפשיה.** וכשהציאן לצ"ד צטות היה שלא יעידו חוצות: **מתני' כל דבר שעושה ואוכל** אס אצידה זו דבר שיכולין להאכילו את שכר מעשיו כגון שור וחמור: **יעשה ויאכל.** ולא ימכור אותו המוֹלָא אס שהו צעליו מלדרשו שכל אדם נוח לו צצהמתו שהכירה צו כצר ולימדה לרצונו: **ראה היאך פשינו** לו. שלא תאכילו חלי דמיו שא"כ אין זו השצה: **לפיכך.** מפרש צגמגמא: **גב' ולעולם.** וכי עד עולם זקוק זה לטפל צטורח שמירה: **שם דמיהן.** מוכרין ומניה הדמים אכלו: **עגלים וסייחין.** דקין שאין עושין מלאכה: **צרנגולין.** זכרים שאין מטילין צצים: **כצכהס גסה.** שעושה ואוכלת ומטפל צה י"ב חדש דיכול להאכילה דמי צצים: **מטפל.** אנשמיטר"א צלע"ו: **הא דרעיא הא דפטומא.** הא דקתני שלשה [חדשים] צאצך מרעה וצומן הדשאים שאין טיפולו מרובה והא דקתני ל' [יוס] צומן שאין מרעה וצריך לפטמה על אצוסה ממנה צצצית שדמיה יקרים: **רצנרי.** [א] אוכלין הרצה הלכך ג' ימים דהא אוקימנא צזכרים: **שלא יאכיל עגל לעגלים.** מן העגלים שנמצא"ל לא יאכיל לו דמי עגל: **עד כאן לא פליגי.** לענין להתחייב צאצידתו: אלא

מסורת הש"ס

א) ג"א צב רומאה,
ב) מענים יט.,
ג) [גיר'] י"ף ולעולם אמר שמואל וגיר' דא"ש אמר רב יהודה א"ש,
ד) רש"י מ"ז,
ה) [לקמן כט.],
ו) צס"א: אס מן העגלים מאל.
ז) [דף צב. ד"ה צ"ד],

‏

תורה אור השלם

1 ואם לא קרוב אֲחִיךָ אֵלֶיךָ וְלֹא יָדַעְתּוּ וְאֶסְפְּתוּ אֶל תוֹךְ בֵּיתְךָ וְהָיָה עִמָּךְ עַד דָּרֹשׁ אֲחִיךָ אֹתוֹ וְהִשְׁבַּחְתּוּ לוֹ: דברים כב ב

‏

הגהות הגר"א

[א] רש"י ד"ה רצנרי כו'.
ג' צב אבן רמז"ס פי' להיפך וכן ג"י צסס ח"ס:

‏

לעזי רש"י

אנשמיטר"א
[אינשמיטר"א].
לחתפסס.

‏

מוסף רש"י

ראה היאך תשיבנו לו.
שהא זה השצה, שלא יאכל צצוקך כדי דמיו ותחנעם ממנו (ודברים כב ב).

‏

רבינו חננאל (המשיך) רמאי. ופשטינן דלא מיייתי איניש חובה לנפשה כדאבוה דרב פפא. תלמוד ארץ ישראל שמע סימניה בהאי כנישתא ואול לכנישתא אחריתי יהיב סימניה וזהו רמאי וכן כיוצא בו: **מתני'** כל דבר שעושה ואוכל יעשה ואוכל אוקימנא עד י"ב חוש. תניא נמי הכי כל דבר שעושה ואוכל כגון פרה וחמור מטפל בהן כל י"ב חדש מכאן ואילך שם דמיהן ומניחן עגלים וסייחיים אם יכולין לרעות מטפל בהן ג' חדשים. אוזין ותרגולין גדולים מטפל בהן ל' יום. ותניא אחריתי ותרגולת כבהמה גסה י"ב חדש וכל דבר שטיפולו מרובה משכרו ג' ימים. ושאינו עושה ואוכל ימכור שנאמר והשבותו לו ראה היאך תשיבנו לו. שלא יאכיל עגל לעגלים. פי' לא תמכור עגל הדיום

אלא